

Свободно избраният и следван път за осъзнаване на живота, на нашата личност, на себето и съобразяване с живия живот и условията за прилагане на самозащита от част I „Самосъзнание и психическа самозащита“ - 2008 г. вдъхва надежда, сила и увереност, помага ни в желанието към себепознание.

В част II – „Как да помогнем“ – се разглеждат основните причини и условия за помагане на себе си и на другите, при желание и стимул на четещия за себепознаване и с намерение за единение и отдаване, за себеусъвършенстване на човека индивид, за необходимостта с Вяра и Любов да помагаме на човека до нас и така на човечеството.

Антонио Дим е живял десетилетия и живее в България, където е учил и работил с променливи успехи и несгоди, изучава словото на Светото Писание и на Вселенските учители, изповядва Чистота и Любов към Природата, Отечеството и Създателя, занимава се с философия, кабала, астрология, психоанализа, общува с по-изявени и смирени хора, устремени към себепознание и помагане на себеподобните, пише с грижа за Човека и смисъла на живота, за спазване на земните и Вселенските закони, за единение с Твореца.

ЧАСТ II

КАК ДА ПОМОГНЕМ

Целта е как да помогнем на себе си. И ако имаме нагласа и добрина, да помогнем на другите. Изглежда приемливо, почти елементарно, но особено в първата част – на себе си, е несравнимо по-трудно. Работата със и за себе си изисква дълбоко възприет хуманизъм, а помощта за другите изисква възпитаван стремеж към алтруизъм. И в двата случая е само Любов. Думите са познати и ясни, но изискват смисъл, а не само мисъл, воля, а не само желание, дълбочина, а не само сърдечен импулс.

Центърът на земята е Личността.

Възбуждащ факт, но всеки един от нас е важен за себе си и за света, за уникалното Човечество. Задължава да узнаем все повече за личността – като човешка природа и божествена същност, като величина и стойност, като действие и отговорност; да намерим правилният път според своите възможности и степен на развитие за утвърждаване величието Личност.

Нали не сме само човешки същества!

Нали важно е да бъдем обладани от Чистота!

Нали трябва да носим в себе си ритуал за Истина!

Нали трябва да стигнем да магнетичното привличане на цялостната личност - привличане, упражнявано от Логоса като философска идея и абстракция за Бог и като динамична сила на мислите и думите.

Цялостната личност се явява за Аза обективна даденост и като понятие го включва в себе си. Азът, като съдържание на съзнанието, не е прост, елементарен, а комплексен фактор, който не може да бъде описан изчерпателно (от психиката, езотериката, звездния код на човека). Съществено за нас е, че Азът се основава върху общото поле на съзнанието и не винаги съвпада с осъзнавана личност - за нас положителна.

Нужно е също да приемем, че неосъзнатият човек не се състои само от морално неприемливи тенденции, а притежава нормални инстинкти и реакции, творчески импулси. Именно на неосъзнатият човек до нас се налага да помогнем с внимание, като развием добродетелност и обявим, че не трябва унизително да ни занимава непрекъснатата борба, вражда, несъвместимост между личност и общество.

Познат, но и в моменти непосилен за много от нас, е опитът на всеки човек, личност да се докосне до своята психическа същност и да осъзнае значимостта на Аза. Осезаемо процесът е най-трудният, защото е първият, непознатият за Нисшия Аз, надграждащ от физическия свят към световното подсъзнание и етерна тъкан, внасящ информация за фино-материалния свят с вибрираща ментална енергия.

Преди всичко друго трябва да бъдеш Човек.

Най-необходимо на земята и най-изплъзващо, необяснимо променливо дори и за извисените Учители във вековете, е да бъдеш човек. Най-вече за много от нас, които понякога се виждаме близо до животното в телата ни и отдалечени от Човека. За съжаление това е съпроводено и от обсебващи за човечеството егоизъм в мисли, намерения и желания, силни емоции, безконтролност, стремеж за превъзходство и не на последно място леност и лекомислие. Или в развитие тяхното подобие неотразимо осветлява човешката алчност, завист, обладаване, горделивост, интереси. А егоизмът е програмиран у

всеки човек и в различна степен се проявява с придобивки за сметка на другите хора.

Във всяка епоха всеки народ е сътворявал свой образ за личностния идеал. Геном, личност, Аза, ценностна система, манталитет – взаимно свързани степени на развитие на човека, изваяната спирала на живота.

Да осмислим човешките ценности като биологични, социални и духовни способности да добием представа за това, какво цени съвременното човечество в духовен и материален план. Споделеното ни поднася възможност да акцентираме върху личността и върху ценностната система, която е едновременно и център и фокус на личността. Безспорно ценностната система е в състояние да променя манталитета на обществото, на етноса, защото главното в нея е, че тя дава отговора на въпроса за смисъла на нашия живот, на битието изобщо.

Ценностната система е критерий за оценка на ежедневната дейност на човека. Открай време е явно и е в основата на творчески писания, че повечето хора не могат да живеят без емоции, еротика и хумор, че не могат да не слушат родителски, социални, професионални, политически или религиозни проповеди, макар че те знаят същността им в необходимата степен. Съдържанието от всичко чуто и прочетено хората възприемат вътре в себе си чрез емоция и егоизъм или неусетно формират стила на живот. Изгражда се личността (Аза, егото), добиваме стойност, величина, търсим и премисляме смисъла на живота. А и според Виктор Франкъл „Съвестта ни помага в търсенето и намирането на смисъл в живота“.

Човекът притежава чувство за общност и това е предпоставката за трансформацията му, за способността да еволюира. У човека по рождение е вложен стремеж към развитие, към постигане на сила, мощ, влияние, към съвършенство. Развълнувани научаваме и откриваме, че смисълът на живота е постигане съвършенство на човечеството, идеална общност, крайна цел на еволюцията.

Естествено, пред нас стои целта - да помогнем на себе си.

Как да го направим?

Извикваме смелостта и убедени тръгваме към действията, без психолози и психоаналитици, без преднамереност, без пародийното Аз-Съм, без миражи, без изключителни проекти за бързи постижения.

Първата задача е бавно да започнем себеизследване, за да постигнем след време желаното себесъзнаване, себепознание и последвалото ги себеусъвършенстване като стремеж към изграждането на пълноценен индивид.

Себеизследването е многопластово и изисква болезнена честност и усилено съсредоточаване. Обикновено се поглеждаме от птичи поглед или правим непосилния, вълшебен опит да се видим през очите на другите. Тук е трудността – първоначалният анализ, да освободим логиката, за да усетим и се възползваме от интуицията, като си помагаме със свободно съзерцание в продължение на 8, 13, 21 дни в определен час от деня и за възприети от нас минути. Тези, които са запознати с видовете медитация - съществуване, контролиране на неспокойните сетива, могат успешно да я прилагат за същата цел. Търсим верния път от емоционално неравновесие до дълбока увереност в постигане на хармония с Природата.

Изследвайки себе си, се срещаме с особеностите на своя характер, първоначално опитваме да се сприятелим с негативните си страни, да утвърждаваме положителните качества, да видим ясно отношенията ни с околната среда. В развитие усещаме и постепенно съзнаваме единството на тяло, душа и дух, което избуява с вълнения за света, за живота, за мястото ни в обществото, за добрите дела, за прегрешения, за провали, за несбъднати мечти, за тайните на душата и силата на духа.

Независимо от какви източници ще възприемаме информация за развитие на нашата душевност и духовност, те трябва да ни дават приемливо, с лекота и радост, познанието за Истината според нашия разум и житейски опит. Защото и най-ценното от мъдростта, изявено чрез философия, психология, религия и окултизъм за себесъзнаване на хората, е била и ще бъде относителна за истината за Верую (надежда, вяра, традиция) и не винаги е укрепвала индивида по света. Затова великите Учители ни призовават да живеем едновременно и в материалния, и в духовния свят, като намираме енергия и воля да съчетаем реално и земните и космическите закони.

За обнадяване и спестяване на лутането при придобиване на знания се прилага системен подход – за словото и избор на учители, за намиране ценните публикации, за споделяне с близки и съмишленици.

Напомняме си универсалния закон – *знанието е предназначено за използване* - и съблюдаваме неговото приложение всеки нов ден.

Част от небесното, египетско посвещаване, съдържащо се във Видението на Вездесъщия Тот е:

„Вслушайте се в себе си и се вгледайте в безкрайността на пространството и на времето. Там звучи песента на Звездите, гласът на Числата, хармонията на Сферите.“

След като сме придобили себесъзнаване в някаква степен, ни предстои пътят от духовните съкровищници на себепознанието. Чрез него видимо или невидимо, изтощително или разочаровашо, надеждно или възторжено получаваме по-значителна представа за днешния ден, за новата (стара) реалност, за необходимостта от промяна на нашата личност до усещането ни за по-развита индивидуалност, защото целта не е само да станем различни от другите индивиди. Вероятно това ни дава простор да погледнем с други очи Земята и прозрем Вселенския интелект.

Пренасяйки мъчително нашите видими и спотаени качества, навици и желаня с дълбочина в нас до степен на подсъзнание, вникваме с Чистота в нашия скрит човешки образ, нашата истинска същност, нашия Аз, нашето Его, нашия присъщ егоизъм. Изчиствайки паяжината в подсъзнанието, постепенно достигаем до първата тайна радост от успешно преодоляване на препятствия и намаляване на проблеми благодарение на личната воля, разум, дисциплина и смиреност. Смиреността приемаме и я изпълняваме само тогава, когато обичаме себе си и само така в ежедневието можем да обичаме другия до нас. А без величието Любов, без да сме изпълнени с Любов, не можем да видим и да се радваме на света и той нас да открие.

Осъзнати и напълно убедени, пристъпваме към себепознанието:

- да знаем, че никой освен нас не може да мине този път, че неизбежно ще усетим и моменти на самота;
- да знаем, че себепознанието не е само самосъзнание;
- да усетим силата или болезнеността на нашите чувства и причините за нашите депресивни състояния или вид невротичност;
- да се срещнем със страха на мислите и намеренията, които бушуват в нашето съзнание и подсъзнание;
- да анализираме душевната си нагласа, да наблюдаваме и направляваме собствената си психика и при необходимост с концентрация да приложим самовнушение и психическа самозащита, разгледани в Част I;
- да се убедим в богатството и в недоимъка на нашата душевност;
- да се осланяме на Силата на Духа и вярваме във вечната Душа;
- да проникнем в нашия характер, за да реализираме стремежа си към значимост и съумеем чрез самоконтрол да приемем околния свят;

- да вникнем с разум в егоизма и приемайки го, да се научим да го управляваме и преодоляваме, да осъдим неговата погубваща сила, за да не вредим на другите;

- да изпитаме степента на нашия идеал, на нашите възжелания; за нашето относителното израстване/извисяване;

- да преценим значимостта на нашите желания и възможности до намиране на призвание;

- да се освободим от някои странични ограничения и спазвайки самоограничението, да намираме наслаждение в покоя, в собствената ни достатъчност;

- да се изменим с намерение и с цел отдаване - вместо да мислим за себе си, да мислим за другите, а не само да сме с намерение за получаване;

- да избегнем излишната, неоправдана мнителност и ясно осъзнаем непреходните ценности.

Променени и обновени, знаем че това е началото, а не краят на Истината, независимо че можем забележимо да се стремим към Висшата Светлина – Абсолюта, Бога, Създателя, и да получаваме от Него.

Духовността не е изкуство, а стъпка към придобиване свойствата на Твореца в усещане на себе си и на Твореца, и на разстоянието между нас.

От древността знаем, че себепознанието е единствения истински, важен и продължителен процес – същината на нашата личност. Уповавайки се на резултата от него, бихме могли да получим физическа или духовна сила, знание, морал, добродетелност, социално чувство и самоувереност, за да следваме постигането на себеусъвършенстване като стремеж за пълноценен индивид и допринасяне в духовен план за усъвършенстването на Човечеството.

Това е Желанието на Създателя - да превъзмогнем човека животно с неговия егоизъм и с пълнота на сърцето да се опитваме чрез алтруизъм да вървим с наслада към единение с Него - Божествената Любов.

Дали всичко това ще ни даде спокойствие и отговор защо сме тук и сега на тази земя, зависи от самите нас, от нашата човечност, от нашите истински намерения и усилия за себеусъвършенстване, от нашето духовно ниво.

ПРИЛОЖЕНИЕ

I. Напътствия от живота:

- не споделяйте начинанието си с никого, докато не получите видим за вас резултат;
- не очаквайте благоразположение от никого, а само благословията от Създателя;
- ползвайте избрани мисли, малко думи и много опитност;
- разчитайте само на цялата своя жизнена и духовна мощ;
- благодарете за слънцето, за въздуха, за водата, за всеки ден;
- обгръщайте с Любов всичко от живата и неживата Природа.

II. Подсъзнание

Процесите на съзерцание – концентрация на съзнанието, или медитация ни помагат единствено и удивително да вникваме в нас до степен на подсъзнание. Защото науката е доказала, че подсъзнанието управлява всичко и за нас е крайно необходимо да познаем и усетим в дълбочина детайлите и ползата от това състояние.

В подсъзнанието се съхраняват като могъщо записващо устройство, програмите, контролиращи дишането, сърдечния ритъм и всички телесни функции и програмите, които ние създаваме. Впечатляващо - на най-дълбоко ниво ум и тяло са едно и също нещо, а душевните процеси по същество са несъзнавани. Можем да приемем, че щом създаваме, сме в състояние и да променяме тези програми.

Подсъзнателният ум (една трета от нашия ум) приема за достоверна всяка информация, а подсъзнателните модели са причината да се повтаря все една и съща история. Невидимо, но предвидимо могъщество!

Ние привличаме и сътворяваме своите житейски преживявания чрез програмите на подсъзнанието си, което се крие вътре в нас и се нуждае от търпеливо изследване, за да достигнем до най-дълбоките недра на съществото ни и де се намерим. Да намерим това, което обичаме, това, от което се нуждае светът, това, в което сме добри и ни носи радост, това, което ни носи удовлетворение и страст, и скромно да усетим причината да живеем.

В началото на пътя към величието на древното „Познай себе си“ ние знаем, че в стремежа към съвършенство човек винаги е душевно ангажиран и чувства своята неуравновесеност спрямо тази цел. Например, чувството за безсмисленост не е въпрос на патологията, а по-скоро доказателство за човешката природа. Много хора често се обезкуражават и се стига отново до това, че някои от проблемите на

нашето тяло всъщност са психически, а всеизвестно е, че по-голямата част от психичната дейност на човека е несъзнателна. Затова с течение на времето, стигайки до състояние на пълно спокойствие и освободено мислене, ние честно опознаваме себе си, ставаме по-уверени в ежедневието и по-успешни в живота.

Господар на съдбата си става само онзи, който осъзнае притежаваната от него свобода и съответния размер на отговорността за нея. Осъзнаването на свободата на действие, без да бъдат осъзнавани последиците, не дава на човек власт върху съдбата му.

А в древността Лао Дзъ казва: *„Който побеждава другите, е силен, който побеждава себе си, е могъщ.“*

III. Концентрация на съзнанието

В практиката са известни няколко вида медитация или съзерцание по място, по начин на провеждане, по продължителност.

Всичко е концентрация на съзнанието, когато в дадени часове от деня ние постепенно уравновесяваме както психическото, така и физическото ни състояние. Чрез концентрацията – ключът към решаването на всякакви проблеми, и време за концентрация, ние си изясняваме ситуацията и се опитваме да променим нещо в нея.

Известните необикновени способности и властта на духовната сила над физическия свят възникват едва след като вниманието ни се задържи достатъчно дълго върху един обект.

От години у нас е разпространен ценният метод за вътрешна концентрация на Андрей Левшинов, при който се развиват способностите да се съсредоточаваме. Той е ефикасен и безопасен и се състои от три етапа.

Първи етап

Легнете по гръб, отпуснете се, затворете очи, успокойте съзнанието си и отхвърлете натрапчивите мисли и образи. Ръцете са край тялото, без да го докосват. Стъпалата са раздалечени на една длан разстояние. Без да променят позата, бавно си повторете формулите за самовнушение. За да могат мускулите ви да се отпуснат напълно, трябва да изричате формулите колкото се може по-еднообразно и монотонно.

Правило 1. Първо насочете вниманието си към определена част от тялото, например десния крак, и си кажете: *„Вниманието ми е насочено към десния крак.“* После се върнете вътрешното си състояние и кажете: *„Аз се успокоявам, спокоен съм.“* Третата формула е заключителна. Тя потвърждава отпускането на мускулите в долната част на тялото: *„Десният*

ми крак е отпуснат.” Това ще ви помогне да се концентрирате върху частта от тялото, която отпускате.

Правило 2. Накарайте въображението си да работи. За да ви е по-лесно се съсредоточите, представете си, че формулировките ви се проследяват от лъч светлина, която огрява областта от тялото, която отпускате в дадения момент.

Правило 3. Отпускането трябва да започва от долните части на тялото и постепенно да преминава от краката към главата.

Повтаряйте следните фрази - съвкупност от формулите, по три пъти през 3-4 секунди така, че да отпуснете всички части на тялото си:

- Вниманието ми е насочено към десния крак. От глезена до бедрото всичко е отпуснато. Мускулите не се напрягат. Аз се успокоявам, напълно съм спокоен. Десният ми крак е отпуснат и натежава.

- Вниманието ми е насочено към левия крак. От глезена до бедрото всичко е отпуснато. Аз се успокоявам, напълно съм спокоен. Левият ми крак е отпуснат и натежава.

- Вниманието ми е насочено към дясната ръка. Мускулите омекват. Аз се успокоявам, напълно съм спокоен. Дясната ми ръка е отпусната и натежава.

- Вниманието ми е насочено към лявата ръка. Мускулите от китката до предрамето са отпуснати. Мускулите омекват. Аз се успокоявам, напълно съм спокоен. Лявата ми ръка е отпусната и натежава.

- Вниманието ми е насочено към тялото. То е неподвижно. Аз се успокоявам, напълно съм спокоен. Тялото ми е отпуснато.

- Вниманието ми е насочено към лицето. Аз се успокоявам, спокоен съм. Лицето ми се отпуска. Челото е хладно и гладко като повърхността на езеро. Бузите, устните, цялото ми лице се отпуска.

След като запомните и усвоите последователността на действията в това упражнение, за изпълнението му ще ви стигнат 5-10 минути. Състоянието на вътрешен покой, отпуснатост и топлина ще ви покаже, че упражнението е извършено правилно.

Втори етап

Медицината на древния Изток познава определени точки от тялото, които спират свободното движение на енергията. Като въздействаме върху тях, ще отпускаме определени групи мускули. Вторият етап предполага действие с точките, които *блокират енергията*. След като сте усвоили отпускането от първия етап, лесно ще можете чрез обикновено концентриране на вниманието да доведете дадените части от тялото до състояние на отпуснатост. *Трябва само мислено да си представите как омеква съответната област.*

По човешкото тяло има **17** енергийни блока.

1. Пръстите на краката
2. Глезените
3. Коленете
4. Слабините
5. Областта на ануса
6. Китките на ръцете
7. Областта на пъпа
8. Лактите
9. Областта на стомаха
10. Сърдечната област
11. Раменете
12. Гърлото
13. Устните
14. Върхът на носа
15. Точката между веждите
16. Средата на голямата фонтанела
17. Темето на главата

След като се научите да концентрирате вниманието си върху всяка част от тялото, ще са ви необходими около 15-20 секунди за отпускане на всяка от посочените области.

Трети етап

След като преодолеете първите два етапа, без да излизате от спокойното, отпуснато състояние, си представете потоци енергия, които се вливат в тялото ви и преливат в него. Вие сте напълно отпуснати. Нищо не пречи на свободното протичане на енергията – приемането и отдаването ѝ. Същевременно съзнанието ви е активно. Вдишвайте и си представете как през стъпалата в тялото ви се влива поток енергия, той се издига, изпълва цялото тяло и стига до главата. Започнете бавно да издишате, като същевременно си представяте как енергийният поток се излива от точката между веждите.

Не е задължително да свързвате влизането и излизането на енергия с дишането. Просто си представете вълни от топлина и свежест. Може да почувствате "че ви лазят мравки" или че мускулите ви леко потръпват. Това е добър признак – значи енергията е "промила" цялото ви тяло. Когато бъде усвоен, третият етап ще ви отнема по 3-4 минути.

Излизане

След вътрешната концентрация можете да преминете в хипнотично, близко да съня, преходно състояние. Затова, щом приключите с

упражнението, трябва плавно да излезете от него. Не бива да ставате рязко. Трябва първо да огънете пръстите на левия крак, после тези на десния. След това изпънете петите и огънете нагоре пръстите и на двата крака. Сключете пръстите на ръцете и бавно започнете да вдигате ръцете нагоре, като ги завъртате и изпъвате. Протегнете цялото тяло. Седнете. После вече можете да станете.

А в края на медитация Дийпак Чопра ни остави думите:
„Почивайте в съществуването си. Почивайте в себе си...”

*

След *«ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ»* - *«GNOTHI SEAUTON»* - забележителният девиз, изписан със злато на входа на делфийския оракул, на небосклона светлее, извисява се призивът на всички духовни учители - *С ВЯРА И ЛЮБОВ ПОМАГАЙ НА ДРУГИЯ*.

Да помогнем на другия е заложено в същността на човека от векове и разкрива смисъла за просъществуването на човечеството със силата на Вярата и Любовта.

Защото и сам да живее човек е заобиколен от себеподобни и именно сред тяхната среда, едва ли не единствено, открива в себе си взаимен резонанс с хората в общността, със света. Сигурно този резонанс увлича душевността ни за помагане на човека до нас, изпълва ни с добри дела и желание за хармонизиране на деня.

И колкото и да е универсално посланието „помагай на другия“, то е разглеждано и анализирано бегло у нас. Малко е пояснявана, разкривана смело и ясно нашата духовна, вътрешна необходимост за слово, за чувство и подкрепа на хората, за съобразяване с детайлите в живота при възприета нагласа да помогнем на човека без да искаме и да очакваме възмездие.

Възпитаваният стремеж към дейност в полза на другите – алтруизмът, е нашият опит да снижим егоизма и в единение с тях да приемем човека, като творение на Създателя, като стремеж към съвършенство на индивида. Именно при следване на нашия сърдечен импулс за единение и с великото намерение за отдаване се подготвя цялата житейска същност за помагане на другия, на непознатия човек.

Съзнанието се разширява от съзнание и ако нашето съзнание не дойде в контакт с друго съзнание, не може да се разшири – всички сме част от всички. С енергия на мисълта и всеобхватно уважение можем да повдигнем духа и душата на човека, за да усети и осмисли стойността

на своята личност. „Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг“ е казал Ап. Павел.

Тъй като помагайки на другия, ние помагаме и на себе си.

Когато влезем в равновесие на обогатената ни личност и усетим духовно израстване, ни обгръща непрестанната и дълбоко проникваща мисъл да помагаме някъде някому днес, като необходимост за душата и невидимо в нас се проявява величието на възприетия хуманизъм, на божествения смисъл в словото - Любов.

От нас се изисква мисловна и психическа устойчивост, проникваща убеденост, концентриран опит. Изисква се да извикаме от себепознанието ни искреност и съпричастност към видяната наболяла нужда на човека до нас, като се съобразяваме и с думите на Учителя Петър Дънов – не повдигай падналия, ако не те е помолил за помощ. Така и ние не би трябвало да помагаме незабавно на всеки, да се втурваме необмислено при проявил се конкретен случай само с душевна нагласа и доброта, без проверени обстоятелства.

Изпълненият с безкористност човек, който ще си позволи с мисъл, думи и дела да помага на другия, е необходимо да знае, че където и да сме, с когото и да сме, когото и да слушаме или гледаме, ние първо отнасяме всичко до себе си, откриваме себе си, изненадани откриваме чуждите мисли и деяния като близки, като част от своите. Това е нашата предопределеност, даденост за съхранение, за необходимото изпълване и поддържане на Аза. Това е задължителното условие да съществуваме като създание на Създателя в процеса на нашето израстване с нашето его и егоизъм, във всякакъв смисъл, във всички сфери от живота.

Всеки търси ключа към себе си, целият е погълнат от емоциите и мисълта за своето индивидуално място в заобикалящия го свят, за своето здраве, благоденствие и спокойствие. Иска да намери начините за справяне с болестни състояния, с негативни влияния от околните, с неутрализиране на свое недоволство или агресия, с творческите си импулси, с будните си желания.

Тук е трудността – помагане на човека за намиране на ключа към себе си. Това е пропускът у нас, който допускаме понякога в близост до човека – да преодоляваме и да снижаваме в някаква степен нашия егоизъм, за да узнаем колкото може повече за човека в нужда, за неговите възжелания, за целия негов свят, защото във видим смисъл той е подобен на нашия.

Другият не е от „ближните ни по дух“, от нашите приятели, съмишленици, но не е и наш ученик или случайно намерен – ние не сме посветените учители. Той е непознатият, даже неосъзнатият, но видимо еднопосочен, излъчващ желание да му се помогне, до някъде

вече подготвен за промяна. И ние се опитваме, стараем се да вникнем деликатно в неговата същност, както сме си позволили преди това същото със себе си.

От нас се изискват първоначални усилия за възпитание на нашите чувства, за усвояване на проверени взаимоотношения, за подготвяно и практикувано внимание и висока отговорност при нашата беззаветна помощ, защото понякога само от една наша дума, от един наш жест може да се измени съдбата на другия човек.

Истинският човек носи първичното, чистотата в мислите, емоционалния заряд и стремеж да утвърди действителността, както за себе си, така и за другите. Това са желанията на автора - с видима чистота да бъдем в единение с хората. Защото скромната цел е - Аз лично с Вяра и Любов да помогна на другия човек в житейските и духовни сфери, за които имам познание, нагласа, желание и възможности.

Не би трябвало само да изговорим неотразимо ценна мисъл на Учителя Петър Дънов за здравословен живот или за силата на духа, а е необходимо с нашето познание и опит да обясним и внушим на другия дълбокия смисъл, възприемането и правилното прилагане на напътствията на Учителя, както и на най-издигнатите светлите умове.

Не е единствено значимо само да споделим в момента емоционално вълнение от музика или поезия с другия до нас – помагането е в чувствения синхрон между нас, който може да открие невидима нишка в него за красивото и неповторимото в себе си.

Появява се взаимна признателност, особено спокойствие, равновесие и душевна пълнота на човека индивид.

Нали тук ни занимава само човекът личност, а не занимания в малка общност, поучаване в група, в беседи със съмишленици. В съзнанието се откроява с пълнота смисълът на нашата съпричастност и безпристрастност – толкова необходими при всяка връзка и отношения с нуждаещия се от помощ човек. А след някакъв неуспех или разминаване с личността му не трябва да изпитваме някакво неудобство или потиснатост.

Отношенията между хората са подвластни на звездни, ментални, психически влияния и се движат в спадове и издигания, като в синусоида, за което трябва да сме осъзнато подготвени.

И с обич да направиш някому добро, мисълта ти е в неговия оазис – жадна да улови безмълвното благоговение към теб. Това е емоционално откровение на автора, което е необходимо за

темата, за да се видим ясно в човешката ни същност и да се приемем с достойнство.

Така във времето след *помагането* ние би трябвало да се научим, да опитваме с душевно удовлетворение и вътрешно спокойствие да съхраним снижено факта за отдадената вече помощ към другия човек, към непознатия, който в идеалния смисъл на алтруизма може да остане и непознат за нас.

*

Когато намерението стане Верую, стане искрено искане да снижим егоизма и изпълни нашето ежедневие, то ние сме Спасени. Наистина духовните учения остават празни без възможността ДА ОБИЧАМЕ И ДА ПОМАГАМЕ.

Световните учители ни помагат да бъдем видимо или невидимо променени сега. Над идеологията единствено стои хуманизмът – квинтесенцията на философската мисъл от столетия. Това е цивилизованото записване на Божественото: Над всички религии – Бог е Любов!

2016